

[DUTCH VERSION]

Dames en heren,
Beste leerlingen, collega's en vooral: beste vrienden,

Wanneer we vandaag samenkomen in Meseën voor de Global Peace Games, dan doen we dat op een plaats waar de geschiedenis nog altijd voelbaar aanwezig is.

Ondertussen meer dan honderd jaar geleden stonden hier soldaten tegenover elkaar in de Eerste Wereldoorlog. En toch gebeurde er, tijdens Kerstmis 1914, iets wat vandaag bijna onvoorstelbaar lijkt: op verschillende plaatsen aan het front legden soldaten tijdelijk hun wapens neer. Ze kwamen uit hun loopgraven, ontmoetten elkaar in niemandsland, wisselden sigaretten en geschenken uit, zongen kerstliederen en vooral: ze speelden samen voetbal.

De *Christmas Truces* waren misschien niet het einde van de oorlog, maar ze toonden wel iets fundamenteels: achter de uniformen, achter de grenzen en achter de vijandbeelden stonden mensen.

En misschien is dat precies waarom we vandaag hier moeten zijn.

Want als we naar de huidige wereld kijken, kunnen we ons afvragen: wat gebeurt er in godsnaam allemaal? Oorlogen, gewapende conflicten, terreur, polarisatie, haat en steeds hardere tegenstellingen. Dag na dag worden we ermee geconfronteerd.

Maar wellicht is de vraag 'wat er gebeurt' niet eens de belangrijkste vraag.

Een veel belangrijkere vraag is: 'waarom gebeurt dit?' Waarom zijn mensen bereid elkaar te haten, te ontmenselijken en uiteindelijk zelfs te doden?

En misschien nog belangrijker: 'wat kunnen wij doen om te voorkomen dat dit opnieuw gebeurt?'

Daar ligt ook een belangrijke verantwoordelijkheid voor het onderwijs.

Een school als het College van Oostende moet niet alleen kennis aanreiken. Ze moet jonge mensen leren begrijpen hoe onze wereld geworden is zoals hij is. Ze moet hen leren kijken naar het verleden, niet als een verzameling data en jaartallen, maar als een spiegel voor het heden.

En daarom is herinneringseducatie zo belangrijk.

Wie de geschiedenis vergeet, loopt niet automatisch het risico haar letterlijk te herhalen. Maar wie de geschiedenis niet probeert te begrijpen, loopt wel het risico dezelfde mechanismen opnieuw onvoldoende te herkennen: ik denk dan aan uitsluiting, propaganda, wij-zij-denken, ontmenselijking en het steeds verder normaliseren van geweld.

Scholen hebben daarom een verantwoordelijkheid. Niet om jongeren voor te schrijven wat ze moeten denken, maar om hen te leren zelf kritisch te denken, vragen te stellen, bronnen te onderzoeken, verschillende perspectieven te begrijpen en bovenal: de mens achter het historische verhaal te blijven zien.

De Christmas Truces herinneren ons eraan dat vrede niet begint wanneer politici een verdrag ondertekenen. Vrede begint veel eerder. In hoe we naar de ander kijken. In hoe we met verschillen omgaan. In de keuzes die we elke dag maken.

Dat is ook waarom evenementen als de Global Peace Games zo waardevol zijn. Omdat ze jongeren niet alleen laten leren over vrede, maar hen vrede laten ervaren, bespreken en vormgeven naar de toekomst toe.

Moge deze bijzondere plaats ons daarom niet alleen herinneren aan wat er gebeurd is.

Moge ze ons vooral uitdagen om na te denken over wat wij vandaag kunnen doen.

Want herinneren is niet alleen terugkijken. Herinneren is verantwoordelijkheid nemen voor de toekomst.

Dank u.

[ENGLISH VERSION]

Ladies and gentlemen,
Dear pupils, colleagues and most of all: dear friends,

As we gather here today in Mesen for the Global Peace Games, we do so in a place where history is still tangibly present.

Over a hundred years ago now, soldiers faced off here, during the First World War. And yet, during Christmas 1914, something happened that seems almost unimaginable today: in various places along the front line, soldiers temporarily laid down their weapons. They emerged from their trenches, met in no man's land, exchanged cigarettes and gifts, sang Christmas carols and, above all, played football together.

The Christmas Truces may not have marked the end of the war, but they did reveal something fundamental: behind the uniforms, behind the borders and behind the images of the enemy, there were people.

And perhaps that is precisely why we need to be here today.

Because when we look at the world today, we might ask ourselves: what on earth is going on? Wars, armed conflicts, terror, polarisation, hatred and ever-sharper divisions. Day after day, we are confronted with them.

But perhaps the question of what is happening isn't even the most important one.

The far more important question is: why is this happening? Why are people prepared to hate one another, to dehumanise one another and ultimately to kill one another?

And perhaps even more importantly: what can we do to prevent this from happening again?

This also places a significant responsibility on the education system.

A school such as the College van Oostende must do more than simply impart knowledge. It must teach young people to understand how our world has come to be as it is. It must teach them to view the past, not as a collection of facts and dates, but as a mirror reflecting the present.

And that is why remembrance education is so important.

Those who forget history do not automatically run the risk of literally repeating it. But those who do not try to understand history do run the risk of failing once again to recognise the same mechanisms: I am thinking here of exclusion, propaganda, 'us-versus-them' thinking, dehumanisation and the ever-increasing normalisation of violence.

Schools therefore have a responsibility. Not to dictate to young people what they should think, but to teach them to think critically for themselves, to ask questions, to examine sources, to understand different perspectives and, above all, to continue to see the human being behind the historical narrative.

The Christmas Truces remind us that peace does not begin when politicians sign a treaty. Peace begins much earlier. In the way we view one another. In the way we deal with differences. In the choices we make every day.

That is also why events such as the Global Peace Games are so valuable. Because they not only enable young people to learn about peace, but also allow them to experience, discuss and shape peace.

May this special place Mesen therefore not only remind us of what happened.

May it, above all, challenge us to think about what we can do today.

Because remembering is not only about looking back. Remembering is about taking responsibility for the future.

Thank you.